

Mannen med klockan

Novell

Simon K. Jensen

Mannen med klockan

Johnson står still en lång stund. Han betraktar klockan och ser för första gången en detalj han aldrig har lagt märke till tidigare. Stora visaren har ett pyttelitet silverstreck nära spetsen. Kanske är det för att man lättare ska kunna skilja den från lilla visaren som endast är två millimeter kortare. Han funderar över detta och upplever att det känns skönt att slippa bekymmer i ett par sekunder, men snart är verkligheten tillbaka. Om jag bara kunde resa tillbaka i tiden och rätta felet, tänker han, då skulle jag inte stå här.

När hans far dog ärvde Johnson klockan. Han vet att den är värd mycket, men han har aldrig funderat på att sälja den. Inte förrän idag. Nu rasar allt omkring honom, och han saknar plötsligt sin pappa. Märkligt, tänker han. Johnsons mamma är det ingen som saknar.

Vattnet under honom rör sig. Han har stått här förut och känner igen strömmarnas former, deras ringar och krusningar och deras topologiskt oförutsägbara beteende. Det är som om ytan kommunicerar, som om vattendraget är fullt av liv i miniatyr, skogar, ängar, storstäder, civilisationer, öden. Idag har floden bråttom, som ett samhälle hotat av sin egen livsstil. Är en storm på väg?

Johnson är byggnadsingenjör och han var med när bron byggdes. Det var ett enormt projekt, långt innan han tröttnade på branschen och startade eget. Han minns stressen som följer med ett stort ansvar och han ryser. Det är kallt här även om alla säger att det är en mild vinter i år. Han tittar återigen på klockan och slutar sedan ögonen. För sitt inre ser han sin pappas leende ansikte. ”Ja, nu har du verkligen fuckat upp det”, säger pappan. Johnson öppnar ögonen och är återigen ensam.

När bron hade invigts tog det bara en vecka innan första självmordet. En ung man hoppade, det var väldigt tragiskt. Johnson minns hur stämningen på jobbet påverkades. Brobyggare är inte kända för sina stora känsloutbrott. Men att jobba på ett bygge i två år, utan en enda allvarlig arbetsolycka, för att sedan se sitt verk användas som självmordsramp kändes inte rätt. Atmosfären på jobbet påverkades.

Johnson tittar återigen på klockan. Sedan betraktar han vattnet en sista gång och vänder sig runt. En skugga närmar sig, med solnedgången bakom. Johnson börjar gå och när han kommer närmare ser han en stackare i rullstol som hasar sig upp för bron. Trottoaren är brant och det är nästan uteslutande cyklister som använder den. Fotgängare föredrar bussarna. Bron är till för bilarna.

Utan att reflektera över orsaken stannar Johnson när han möter främlingen.

– Det där ser tungt ut. Ska jag hjälpa dig?

Rullstolen stannar och dess passagerare tittar upp. Hans blick möter Johnsons.

– Tack, det vore väldigt snällt ... om det inte är för mycket besvär. Jag måste komma över på andra sidan. En av mina vänner ligger på sjukhuset, jag vet inte om han klarar sig tills i morgon ens.

– Tråkigt att höra. Men varför tar du inte bussen?

– Inga pengar, och jag gillar inte att åka buss. Folk glör.

Johnson tar tag i rullstolen och börjar knuffa.

– Här, låt mig hjälpa dig över.

Främlingen ser ut att vara minst femtio år, men åldern är svår att avgöra. Han ser sliten ut och det är tydligt att han är hemlös. På rullstolen hänger några påsar med allt möjligt. Han stinker. Men Johnson bryr sig inte, det känns rätt att göra detta. De rör sig långsamt. Rullstolen är mycket tyngre än Johnson hade föreställt sig, och han stönar medan han pratar.

– Har du någonsin funderat på hur det skulle vara om vi kunde spola tiden tillbaka?

Den hemlösa vrider på huvudet och tittar på honom.

– Skämtar du? Det är klart jag har. Tror du inte att *jag* känner tiden extra hårt?

Han pekar på sina ben. Båda slutar vid knäna.

– Förlåt, jag tänkte inte på det. Du har drabbats hårt av tiden, ja, så är det.

De har nått toppen av bron och Johnson hoppas att det blir lite enklare att gå neråt. Det sitter en handbroms på rullstolens vänstra handtag, men när han drar i den händer ingenting. Han inser att han får hålla igen resten av turen. Det blir en lång väg ner.

– Men tänk om vi kunde resa i tiden? Jag tycker det är en fascinerande tanke.

Johnson är vanligtvis inte särskilt pratsam. Men som verkligheten ser ut nu hjälper det honom att fly. Han vill prata.

Det tar ett tag innan svaret kommer.

– Vi *kan* resa i tiden. Vi gör det varje dag, varje timme, varje minut. När såg du dig själv i spegeln senast?

Johnson ler och svarar snabbt.

– I morse.

– OK, och såg du något speciellt?

Johnson svarar ärligt. Det är lika bra, tänker han.

– En olycklig man.

Främlingen skrattar. Rösten är hes.

– Vad synd ... men du såg även tydliga tecken på att du har rest i tiden. Ditt skägg har gråa strån som inte fanns där förut, ditt ansikte har rynkor, dina kinder är lite fetare än de var tidigare. Vi reser ju konstant. För femton år sedan hade jag två ben, jag hade en fru och en unge. Att mina ben är bortsprängda och min familj har glömt mig ... det är tydliga bevis på att en tidsresa har ägt rum. Resan går dock så långsamt att vi har konstruerat klockor för att försäkra oss om att vi inte står still.

Johnson har aldrig funderat på detta, men den här mannen har ju rätt, inser han. Fascinerande, att trots alla tekniska böcker han läste under sin ingenjörsutbildning, trots all fysik, så är det en uteliggare som ska lära honom detta.

– Så har jag aldrig sett på saken förut.

– Nej, det krävs ibland några drastiska förändringar för att man ska förstå det mest enkla.

Johnson blir nyfiken. Han ställer fler frågor och får fler svar. Nedturen fortsätter och efter drygt tio minuter tar bron slut. Deras samtal pågår för fullt och Johnson föreslår en kopp kaffe. Men mannen i rullstolen vill inte sitta på ett café.

– Vi kommer inte ens att kunna prata. Folk kommer att reagera. Du har en kostym och ser rik ut. Jag sitter här och ser ut som en misshandlad katt. Folk kommer att ta fram sina mobiltelefoner och filma oss. Du kommer att drabbas av detta.

– Det spelar ingen roll. Jag bryr mig inte.

– Men *jag* bryr mig ... vi kan sätta oss i parken därborta. Det finns en bänk, så du kan vila dig lite.

– Ok.

Johnson börjar putta på rullstolen igen. Men främlingen håller emot.

– Jag klarar mig själv nu, tack. Tack så mycket.

De kommer fram, och Johnson sätter sig på bänken. Någonting har sagts som gör att han öppnar sig helt, kanske var det orden *misshandlad katt*, eller kanske är det på grund av att han sitter här tillsammans med en hemlös person. Han berättar om allt det hemska som har hänt de senaste månaderna, om rättegången. En ung hemlös man hade blivit inlåst i ett av hans nya förvärv. Efter en dryg månad hittades han, nästan död, och eftersom det är Johnsons firma som äger byggnaden slogs det fast

att han är ansvarig för det inträffade. Han sparkade naturligtvis de två inkompetenta idioterna som hade satt på en kedja utan att först inspektera källarutrymmet. Han erbjöd sig att betala en stor summa till offret. Men det räckte inte. Åklagaren ville att han skulle åtalas för frihetsberövande och försök till dråp, och han dömdes för frihetsberövandet. Tidningarna har skrivit om detta. Det har kostat honom allt, många kunder sade upp sina kontrakt, firman har satts i konkurs. Och nu står han i valet att sälja sin båt (och då flyttar Louise garanterat ut, det vet han, hon älskar sina små fester där) eller sälja sin fars klocka. Det är enda chansen att få ihop tillräckligt med pengar för att kunna överklaga.

– Vad tycker du jag ska göra?

Inget svar. Johnson betraktar mannen i rullstolen noggrant, men det går inte att se vad han tänker. Ansiktet är blankt. Sedan drar han på munnen, böjer sig och drar fram en påse från en korg under rullstolens säte.

– Jag bjuder på en öl, min vän.

Detta är novell nummer **20** i serien *Tidsresor* som består av 20 korta prosastycken, skrivna i perioden 2018–2020. Eftersom flera av berättelserna utspelar sig i samma universum (eller nästan samma) kan texterna med fördel läsas i ordning.

Seriens **första** novell: https://www.simonjensen.com/pdf/Ett_dygn_i_Zez.pdf

Översikt: https://www.simonjensen.com/texts/?genre=short_story